

Nhân dịp đầu năm mới, tôi xin sao chép lại một số chuyện có thật, mà người nghe

lưu ý trong các giai thoại chính trị quốc tế nhằm cung cấp thêm cho quý bạn đọc xem cho vui nhé.

1/ Chuyện của Stalin và Mao Trạch Đông.

Hai vị “đầu lĩnh” cộng sản “này” đều có cá tính và lòng tự ái khác người, nên họ có rất nhiều đụng chạm với nhau. Theo nhà Krushev kể lại trong cuốn hồi ký được xuất bản vào cuối đời, thì hai ông đó luôn luôn có sự căng thẳng trong mối quan hệ song phương. Chuyện là : Khi Mao Trạch Đông chiếm thành và làm chủ toàn thể nước Trung hoa, thì Stalin rất mừng rỡ và hăm hở đề nghị với Mao để cho Liên Xô qua trợ giúp cao su và lắp các nhà máy làm đường sắt và trái cây của xứ nhiệt đới, đó là các thứ mà Liên Xô không thiếu nào mà có đủ, vì lý do khí hậu quá lạnh lẽo. Nhưng sau nhiều lần giới chuyên gia gặp gỡ, bàn thảo với nhau, thì Liên Xô cũng không thể tiến hành được một dự án hợp tác Trung-Xô nào đáng kể hết. Trái lại, bên phía Trung quốc thì lại ngược ngược yêu sách, đòi hỏi phía Liên Xô là “bên đàn anh” phải chi viện tiền để đa cho phía mình, với lý do là Trung Cộng còn quá nghèo túng, thiếu thốn đến mức thiếu, nên phải cần xin Liên Xô giúp để làm sao cho thành tựu được một kế hoạch khá lớn mới được. Mà Liên Xô hồi đó vào năm 1950-53, thì vẫn còn chưa phục hồi được sau cuộc tàn phá thời chiến tranh hai, khi nhân số dân vẫn còn thiếu thốn khó khăn nhiều lắm. Do vậy mà hai bên Stalin và Mao vẫn còn hờ hững lẫn nhau, giữ thế với nhau, mặc dù bên ngoài thì vẫn phải giữ thể diện, uy tín cho khối cộng sản. Rõ ràng là giữa hai ông chỉ có sự “bên ngoài”, mà “không có sự bên trong”.

Đàng khác, vẫn theo sự tiết lộ của Krushev, thì hai vị lãnh đạo này lại còn đụng chạm căng thẳng với nhau về mặt quan điểm nữa. Câu chuyện xảy ra đời khác như sau : Mao vẫn tự hào mình là một nhà tư tưởng, nên muốn có một nhà tư tưởng khác từ Liên Xô để cùng hợp tác biên tập lại các bài viết của mình để rồi xuất bản cho công chúng được. Lợi ích của này được Stalin đáp ứng bằng cách để ông Yudine, là một nhà triết gia trong hàng ngũ cơ quan an ninh (gọi nôm na là chekist = cộng m), đi qua Bắc kinh làm việc với phía Liên Xô. Nhưng vì lý do thuận tiện cho việc hợp tác biên soạn tác phẩm với Mao Trạch Đông. Nhưng sau một buổi họp riêng để bàn thảo công việc biên soạn này, thì hai bên lại đâm ra có nhiều sự bất đồng về quan điểm này nọ. Mao thì tự phong mình là một lý thuyết gia tầm cỡ lớn của một thế hệ cộng sản mới lao vào bao nhiêu thành tích lẫy lừng, do vậy mà cố giữ lập trường quan điểm của cá nhân mình. Trong khi đó thì đối với Yudine cũng tỏ cho mình mới là người nắm vững tư tưởng chính thống Marxist-Leninist xuất phát từ thế hệ cộng sản đàn anh Liên Xô. Rút cục là hai bên bất đồng, không thể tiếp tục làm việc chung với nhau được. Và Stalin đành phải rút lui sự Yudine từ phía Liên Xô.

Qua mặt sự việc với khái niệm, Krushev kết luận là sự kiện rõ ràng, dù với gia Liên Xô và Trung cộng đã mạnh mẽ ngay từ thời Stalin còn là lãnh đạo đầu tiên năm 1950, chứ không phải là do Krushev gây ra như mặt sự kiện viên đầu tiên cho ông ta, lúc ông đã bỏ các “đàn em” hàng loạt năm 1964.

2/ Stalin và Hồ Chí Minh.

Cũng trong cuốn hồi ký nhan đề “Krushev remembers”, người kể về Stalin này còn dành chỗ mặt chuyện nói về Hồ Chí Minh, với mặt mặt thì nói về mặt mặt chuyện sự kiên trì mà ông gọi đó là “vị thánh tông đồ” của chủ nghĩa Marxist-Leninist (apostle). Đây chủ xin thuật lại chuyện ông Hồ xin tiếp kiến đàn anh Stalin vào hồi năm 1950-51.

Hồi đó ông Hồ còn đang phải tiếp kiến khu Việt Bắc và rút bộ ra với cuộc chiến tranh chống Pháp. Nhưng sau khi cộng sự Trung Hoa toàn thắng rồi, thì ông Hồ tìm cách đi qua ngả Bắc kinh để đến thăm vị lãnh đạo đầu tiên Moscow và đến gặp xin Stalin vị trợ thủ của men, vũ khí v.v... cho quân đội kháng chiến Việt Nam. Theo lời thuật lại của Krushev, thì Stalin không tiếp đón ông Hồ như là mặt vị khách, mà chủ có những cuộc gặp kín đáo riêng tư mà thôi. Và giới báo chí truyền thông Liên Xô cũng không thấy được gì nhiều về chuyện thăm này của ông Hồ. Về khoản ông Hồ xin Stalin cấp phát cho bộ đội Việt Minh mặt sự thuốc chống sốt rét, thì Stalin đồng ý để dành và ra lệnh cho xuất kho thuốc quinine để cung cấp cho ông Hồ. Còn các loại thuốc khác, thì Stalin nói là đó là trách nhiệm của bên Trung cộng, vì Liên Xô đã phân công cho nước này để trách mặt việc chi viện cho phía Việt Nam. Do vậy, ông Hồ chủ việc thông qua với Trung cộng, mà khi cần mặt công phải đi xa và làm phiền đến Liên Xô nữa.

Nhân tiện cũng xin ghi thêm chi tiết khá lý thú và ngộ nghĩnh này nữa. Đó là trong dịp tiếp kiến với đàn anh Stalin, thì ông Hồ có xin với vị lãnh đạo cho mặt hình ảnh làm kỷ niệm cho nhân dân Việt Nam. Stalin bèn gật đầu và lấy mặt tờ báo báo tiếng Anh nhan đề: “The Soviet Union under reconstruction” (Liên Xô đang tái kiến thiết), rồi ký tặng cho vị khách này. Ông Hồ thấy hân hoan vui mừng và đem với phòng mình về nhà khách. Nhưng vài bữa sau, Stalin nghĩ lại và đã sai mặt vị đến tận phòng ông Hồ lúc đi vắng, để lấy lại tờ báo có chủ ký tặng này. Krushev ghi thêm là ông Stalin vị có tính đa nghi thái quá, nên sau ông Hồ lại đến báo cáo nh có chủ ký tặng này để làm chuyện gì không hay chăng, nên đã có chuyện tìm cách lấy lại cái “kỷ niệm mà ông Hồ rút từ trên trang” đó.

3/ Đặng Tiểu Bình làm chủ với Liên Xô.

Theo lời thu thập của Harrison Salisbury nguyên là một chủ bút nổi danh của tờ New York Times, thì vào đầu năm 1956, khi xảy ra vấn đề nhân dân Ba lan nổi dậy đòi thay đổi chế độ cộng sản ở đây, Krushev thời bấy giờ vì còn quá mờ mịt, chưa có thẩm quyền vàng cựa một vị lãnh tụ có tầm vóc như Stalin. Do vậy mà giới lãnh đạo Liên Xô phải chờ ý kiến của vị nể của Trung cộng. Mao bèn cử Đặng Tiểu Bình lúc đó giữ chức Bí thư đảng cộng sản Trung hoa, đi qua bàn thảo với giới lãnh đạo Liên Xô anh em. Sau khi nghiên cứu tình hình, thì Đặng nói ngay với các đồng chí của Liên Xô: “Việc này, các đồng chí phải giữ quy tắc êm thắm bằng cách như thế này và đã dàn xếp để cho lãnh tụ Gomulka trở về lãnh đạo ở Ba lan. Ông lãnh tụ này trước đây đã từng bị Stalin đưa qua quẩn ở Liên Xô, vì sợ ông này có thể trở nên tách Ba lan ra khỏi khối như cộng sản Liên Xô theo gương của Tito ở Nam Tư. Như vậy, mà chuyện ở Ba lan hồi đó mới được dàn xếp êm thắm.

Nhưng đến tháng 10 cũng trong năm 1956, thì lại có chuyện nổi dậy ở Hungary. Lúc này, Liên Xô cũng phải phải như Trung cộng cho ý kiến xem phải giữ quy tắc ra sao. Đặng Tiểu Bình lại cho ý kiến khác hơn là nên trực tiếp với chuyện của Ba lan. Ông nói với phía Liên Xô: “Không được rồi, các đồng chí ơi. Hungary khác, Ba lan khác. Tôi nghĩ là ta phải mạnh tay đàn áp bọn nổi dậy ở Hungary, để tái lập lại uy quyền của đảng cộng sản...” Và rốt cuộc, Liên Xô đã “ngoan ngoãn” nghe theo sự chỉ đạo của Trung cộng và đem quân đi dẹp “chuyện làm loạn của Hungary”. Qua chuyện này, ta không ngạc nhiên với chuyện Đặng Tiểu Bình đã ra lệnh cho quân đội Trung cộng tàn sát chính đồng bào của mình trong vụ Thiên An Môn năm 1989.

Salisbury bình luận: “ Sau trên 100 năm bị các cộng đồng quốc Tây phương hòng nhốt vào trong chiến tranh nha phiến họ đã giành được thắng lợi XIX và sau đó là bị các liên cộng đồng tước đoạt vào sâu xa của Tàu, bây giờ Trung cộng đã trở thành một cộng đồng quốc gia để các nước tham gia giữ quy tắc và để các nước Âu châu xa lánh. Đó là một dịp để rửa sạch cái mặt nhơ của quốc gia cộng sản một thời kỳ trước...”

Với một giai thoại chính trị quốc tế, thì rõ ràng đó là một kho tàng đồ sộ, có thể kê khai ra trong nhiều cuốn sách thì mới gọi là tạm đầy đủ, thậm chí tính hiệu quả của quý độc giả được. Nhưng vì bài báo có giới hạn, dịp này ngòi bút xin ghi ra một chuyện đáng kể gần gũi với người Việt mình trong vòng mấy chục năm qua mà thôi.

Xin hẹn sự tiếp thu thêm với các bạn đọc và các chuyện lý thú, ngộ nghĩnh nữa trong một dịp khác.

California, cuối năm Kêu số 2009

Chuyên n Có Th t Mà C Nh Đùa y

Tác Giả: Đoàn Thanh Liêm
Chúa Nhật, 03 Tháng 1 Năm 2010 21:34

Chuyên n Có Th t Mà C Nh Đùa y

Đoàn Thanh Liêm

(Trích t các giai tho i chính tr qu c t)